

Dalolás, játék, nevetés

Utolsó kórustáborom előtt a Katona József Színháznál gyülekezett a nagy csapat. Mindenki nagyon izgatott és boldog volt, hogy újra együtt lehettünk. Mint nagy nyolcadikosok, mi ülhettünk fel először a buszra, ami számunkra hatalmas megtiszteltetés volt, hiszen már kicsi ötödikesként erről álmodoztunk. Elindultunk szeretett Szelidi-tónkra a Bence utca 1. szám alá.

Nagyon jól telt az odafelé vezető út. Emőke néni bemutatta az ötödikeseket, és egy-két nyolcadikosra rábízta az új nagykórus tagjait. Megérkeztünk táborhelyünkre. Mivel az előttünk lévő táborlakók még nem költöztek ki, lementünk a strandra fürdeni. Nagyon jól szórakoztunk mindnyájan. Fantasztikus volt a jó hideg Szelidi-tóban lubickolni. Minden nap lementünk a partra egy kicsit pihenni, játszani, csepegtetett várat építeni.

A szólampróbákat délelőtt tartottuk. Mi, nagy nyolcadikosok, már nem tudunk támaszkodni a nálunk nagyobbakra, így kicsit félve kezdtük el a tábort, de egyre magabiztosabbak lettünk, mivel ettől fogva nekünk kell támogatnunk a kisebbeket. Míg az egyik szólam próbált, addig a másik kettőnek vagy szabad elfoglaltsága volt, vagy közösségépítő játékokban vettünk részt. Telekes Tamás tanár úr minden este nagyon érdekes és jól érthető áhítatokat tartott, amelyeket játékokkal színesített. Félixné Oravecz Márta tanárnő minden egyes évben elkíséri a kórust (Tamás bácsival együtt), segít nekünk és Emőke néninek. Nagyon hálásak vagyunk mindhármuk segítségéért és tanításáért.

Istentől kapott reggelinket, ebédünket és vacsoránkat a Fecske üdülőben vehettük magunkhoz. Mivel mi egy fantasztikus református gyülekezet tagjai vagyunk, étkezéseinket énekes imával kezdtük és fejeztük be. Dalaink szerető fülekre találtak, ugyanis nemcsak mi ebédeltünk ott, hanem más táborozók is: szellemileg sérült gyerekek, akiknek szeretete hatalmas volt. Miközben egyik nap álltunk a sorban, odajött hozzánk egy tanárnő, és kérte, hogy az egyik kisleány énekeljünk, mert nagyon szeret bennünket hallgatni. Néhány nyolcadikos lánnyal odaálltunk elé félkörben és elkezdtünk neki énekelni. Szemmel láthatóan nagyon élvezte. A végén alig tudtunk énekelni, mert torkunkat elszorították a visszatartott könnyek. Az én lelkemre hatalmas boldogság szállt, látva, hogy mekkora örömet szerezhettünk neki. Ez a kisleány

minden nap nagy szeretettel hallgatta énekünket. Ha itthon, vagy bárhol azt a dalt énekelem, amit a kisfiúnak aznap daloltunk, mindig ő jut eszembe, ahogy ott áll velem szemben.

A konyhán dolgozóknak - kiknek keze által megtisztult az ebédlő és elkészült az eledelünk - egy székely énekkel szereztünk örömet.

Ebéd után csendes pihenő volt, ahol filmet nézhettünk, vagy pihenhattunk. A nyolcadikosok külön kérésére megnéztük a Kóristákat, amely figyelemfelkeltő, szeretetben gazdag film. Azóta énekelgetjük csodálatos dalait.

Elsétáltunk a Szittyó térre, ahol szintén kikapcsolódtunk egy kicsit. A tábor férfi tagjai minden reggel csodálatos hangon keltettek fel bennünket. Néha azt kívántuk, bárcsak szakadna el a gitár összes húrja, de vicces volt így felkelni, meg kell hagyni.

Két est - a közös imádság után – a Fele sem igaz vetélkedőn jókat derülhettünk, a Ki mit tud?-on rácsodálkoztunk egymás tehetségére. Utolsó este a tábortűz körül énekeltünk, beszélgettünk.

A hazafelé tartó úton kicsit fáradtan, de annál vígabban hagytuk el a Szeliditavat. Mi, nyolcadikosok, fájó szívvel, ám boldogan gondoltunk arra, milyen fantasztikus volt az utolsó kórustáborunk. A kórus összekovácsolódott ezalatt a pár nap alatt. Bátran merem mondani, hogy mindenki jól érezte magát. Köszönjük ezeket az élményekben gazdag napokat Jámborné Márkus Emőke tanárnőnek, Félixné Oravecz Márta tanárnőnek és Telekes Tamás tanár úrnak.

Szikora Bella

8.b